

DECIZIA CIVILĂ Nr. 733

Ședința publică din data de 2019

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier:

S-au luat în examinare, în vederea pronunțării, recursurile formulate de pârâții recurenți Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara în contradictoriu cu reclamantul intimat , împotriva sentinței civile nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 2018, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dată fără citarea părților.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de dezbateri din 2019 care face parte integrantă din prezenta hotărâre și când a fost amânată pronunțarea pentru data de azi, 2019.

CURTEA**Deliberând asupra recursurilor de față, constată următoarele:**

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 2018 sub nr. 2018, reclamanta SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, anularea în parte a deciziei nr.5906/ 2017 emisă de pârâta de rang 1 în soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere nr. 2017 și a raportului de inspecție fiscală nr. 2017 emise de pârâta de rang 2; anularea în parte a deciziei de impunere nr. 2017 cu privire la suma de lei, reprezentând impozit pe profit suplimentar în cuantum de lei și TVA stabilit suplimentar în cuantum de lei și exonerarea de la plata acestor obligații fiscale stabilite suplimentar.

Prin sentința civilă nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Arad - Secția contencios administrativ și fiscal, a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta SRL contra pârâtelor Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, pentru anulare actelor administrativ fiscale.

S-a dispus anularea în parte a deciziei nr. 5906 din 2017 emisă de DGRFP Timișoara cu privire la soluția de respingere a contestației reclamantei cu privire la suma de lei ca neîntemeiată, precum și anularea în parte a deciziei de impunere nr.

2017 emisă de pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad cu privire la suma lei reprezentând impozit pe profit suplimentar și suma de lei reprezentând tva suplimentar și exonerează reclamanta de la plata acestora.

Au fost obligate pârâtele la plata sumei de lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs pârâții Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală Regională a Finanțelor

Publice Timișoara, solicitând admiterea acestora și casarea sentinței civile atacate, în menținerii ca temeinice și legale a actelor contestate.

În motivarea cererilor de recurs, pârâții recurenți critică hotărârea recuată și nelegalitate și netemeinicie, întrucât apreciază că instanța de fond a dispus soluționarea fond a contestației în integralitatea ei, fără să fi analizat și aspectele semnalate în intermediul întâmpinării depuse la dosar, cât și prin obiecțiunile formulate.

Susțin recurenții că nu poate fi luată în considerare constatarea Tribunalului potrivit căreia în speță bugetul de stat nu a fost nici un fel prejudiciat, având în vedere că întâmpinarea depusă la dosar aceștia au arătat în mod explicit operațiunile efectuate societatea reclamantă, de unde rezultă că prin operațiunile efectuate au fost dimi obligațiile societății de plată cu suma de lei.

Recurenții reiterează argumentele formulate în apărare în fața primei instanțe după care arată că, din normele legale aplicabile în speță rezultă că, înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitate de document justificativ, petenta fiind în situația în care deși a înregistrat stornări de venit TVA, notele contabile nu au avut la bază documente justificative, în condițiile în care corectarea/stornarea privește servicii facturate în baza unui contract, act adițional și situații lucrări, iar reclamanta nu a făcut dovada, fie a anulării facturii inițiale emise eronat, înregistrată în evidența contabilă a petentei, fie a emiterii unei facturii de stornare a facturii emise eronat, documente care să stea la baza înregistrării notelor contabile de stornare anul 2015, fără să justifice cu documente încadrarea în vreuna din situațiile prevăzute în Codul fiscal.

Arată recurenții că, în ceea ce privește argumentele reclamantei potrivit cărora programul de gestiune nu este conectat cu programul de contabilitate; - cine face înregistrările în programul de gestiune nu face și înregistrările contabile; - petenta are serviciul de contabilitate externalizat, de aceea durează până când unele modificări în documente sunt rectificate, aceste erori fiind identificate, de obicei, în urma inventariilor anuale punctajelor cu clienții/furnizorii; - în contabilitatea societății Securo Tech înregistrarea facturilor în conformitate cu factura refăcută”, acestea nu pot fi luate în considerare, întrucât operațiunea contabilă efectuată de societate prin notele contabile nu se circumscripte prevederilor art.159 din Codul fiscal.

De asemenea, referitor la susținerea potrivit căreia: „factura cu nr. a fost întocmită inițial în mod eronat, acest lucru constatându-se după transmiterea beneficiarului, care a solicitat refacerea cu sumele corecte. Factura a fost corectată, ca forma fizică/scriptică și retransmisă, dar în contabilitate s-a omis rectificarea înregistrărilor contabile inițiale”, recurenții susțin că nici aceasta nu poate fi luată în considerare, deoar din textele legale aplicabile rezultă foarte clar că o factura se poate anula dacă nu a fost transmisă beneficiarului.

Mai mult decât atât, arată că, din documentele existente la dosarul cauzei reiese că a fost întocmită și prezentată o factură de anulare/corectare/stornare a facturii inițiale nr. 2014, considerată de reclamantă ca fiind eronată; de asemenea, fără a se fi trimis la cele facturate inițial, prin noua factură nr. 2014, s-a facturat cu tot altceva față de factura inițială.

Învederează din nou faptul că, înregistrările contabile trebuie să aibă la bază toate cazurile un document justificativ care să ateste operațiunea contabilă însă, din documentele existente la dosarul cauzei nu rezultă că, în timpul inspecției fiscale și în ulterior, reclamanta nu a prezentat asemenea documente justificative și nu a făcut dovada respectării reglementărilor fiscale cu privire la corectarea/ajustarea bazei impozabile, ast încât organele de inspecție fiscală au fost îndreptățite să nu accepte ajustarea bazei impozabile și în mod legal au tratat operațiunea fără document justificativ conform prevederilor din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, întrucât operațiunea economică a fost reîncadrată de organele de inspecție fiscală, nefiind luată în considerare în baza prevederilor art. 11 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Având în vedere cele prezentate, pentru suma de lei, stornată de societate din veniturile în mod nejustificat fără documente, în mod corect organele de inspecție fiscală au calculat impozit pe profit suplimentar, în conformitate cu prevederile art. 21 alin. 1, art. 17

19 din Legea nr. 571/2003, în sumă de lei (scadent la 2016), precum și o TVA suplimentară în sumă de lei aferentă lunii decembrie 2015 (scadentă la 2016).

Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, solicită admiterea recursurilor, casarea sentinței civile atacate, în sensul respingerii acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

În drept invocă dispozițiile art. 483, 486 - 488 pct. 8 Cod procedură civilă.

Reclamantul intimat a formulat întâmpinare la recursurile pârâților, solicitând respingerea acestora ca nefondate, și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii instanței de fond.

În considerente arată că prima instanță a făcut o corectă apreciere a stării de fapt și a prevederilor legale incidente în speță, luând în considerare concluziile raportului de expertiză fiscală efectuat în cauză și înscrisurile depuse la dosar, coroborate cu întreg ansamblul probator administrat în cauză.

Susține reclamantul că, prin recursurile formulate se reiau în totalitate argumentele susținute în fața instanței de fond, care au fost înlăturate, motivat, prin sentința pronunțată de Tribunalul Arad.

Or, așa cum corect a reținut instanța de fond, în speță se pune problema relevanței facturii nr. emisă de reclamant către și ulterior stornată și, în esență, relația între fond și formă raportat la tranzacția economică efectuată cu , și influența cu privire la obligațiile sale fiscale.

Precizează reclamantul că, lucrările la au fost făcute pe fonduri europene, situațiile de lucrări fiind verificate de finanțator amănunțit astfel că, pe cale de consecință, și decontarea facturilor a fost verificată de finanțatorul care a efectuat plata acestora. Menționează că, volumul de lucrări la a fost foarte mare, fapt care a generat posibilitatea de înregistrări eronate.

Mai arată intimatul că, factura cu nr. a fost întocmită inițial în mod eronat, acest lucru constatându-se după transmiterea către beneficiar, care a solicitat refacerea cu sumele corecte. Factura a fost corectată ca și formă fizică/scriptică și retransmisă, dar în contabilitatea reclamantului s-a omis rectificarea înregistrărilor contabile, practic făcându-se o corecție la o înregistrare eronată, fapt care nu contravine prevederilor legale. Ca o consecință, înregistrarea eronată din luna decembrie 2014 a condus la plata în avans a unui impozit nedatorat la 31.12.2014, aspect care rezultă din: factura inițială, factura refăcută, fișa cont an 2014/2015, jurnal de vânzări 2015 (din care se observă că baza impozabilă nu este modificată) și fișa cont 401, pusă la dispoziție de către societatea , pentru a se vedea în oglindă sumele înregistrate de această societate.

Arată că, așa cum corect a reținut instanța de fond, factura nr. transmisă beneficiarei a fost întocmită eronat, iar urmare a sesizării acesteia s-a procedat la corectarea și retransmiterea facturii. Mai mult, din cauza înregistrării acestei facturii, în anul 2014 reclamantul a înregistrat în mod eronat în contabilitate un venit mai mare, respectiv lei în loc de lei, mărindu-se astfel masa impozabilă, iar pentru anul 2015 și-a diminuat masa impozabilă cu suma de lei. Raportat la faptul că în anul fiscal 2014, ca urmare a înregistrării eronate a unui venit mai mare aferent facturii în litigiu, care a fost corectat în anul 2015, nu există obligații fiscale suplimentare datorate bugetului de stat; ca atare, deși factura respectivă nu a fost corect modificată, nefiind respectate prevederile art. 159 din Legea nr. 571/2003 (Codul fiscal anterior aplicabil raportului de drept fiscal), chiar dacă era întocmită corect factura finală, rezultatul fiscal a fost similar și, astfel, bugetul de stat nu a fost prejudiciat în vreun fel, situație în care reclamantul nu datorează impozit suplimentar în valoare de lei și nici TVA în cuantum de lei pentru corectarea înregistrării facturii nr.

Astfel, motivarea organului fiscal potrivit căreia reclamantul ar fi diminuat în luna decembrie 2015 contul 704 - venituri din prestări servicii și lucrări efectuate, cu suma de lei, fără să emită în acest sens o factură către SRL, doar în baza notelor contabile și a facturii emise în luna decembrie 2014, nu este corectă și ar însemna că ar trebui să plătească obligațiile fiscale pentru aceeași sumă de două ori.

Susține că, instanța de fond a reținut corect ca fiind aplicabile considerentele Deciziei nr. 1424/22.02.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că în aceste circumstanțe, soluția organului fiscal apare ca excesiv de formalistă și împotriva prevederilor legale aplicabile. Refuzul acordării unui drept prevăzut de lege, pe motiv că nu s-a îndeplinit o formalitate, care nu este determinantă în obținerea aceluși drept, înseamnă a nesocoti principiile generale aplicabile în materie de fiscalitate, relevate și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv principiul certitudinii impunerii, principiul proporționalității și principiul prevalenței substanței asupra formei.

De asemenea, instanța de fond a apreciat corect că Ordinul M.F.P. nr. 1802/2014, pentru aprobarea Reglementărilor contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, consacră principiul prevalenței economicului asupra juridicului, în sensul că tranzacțiile trebuie prezentate și contabilizate în concordanță cu fondul lor, iar nu doar cu forma lor juridică. Se impune a concluziona astfel că, toate acestea dovedesc realitatea tranzacției încheiată cu S.R.L., fapt necontestat nici de organele fiscale și nu se poate reține că factura fiscală nu poate fi considerată document justificativ.

Instanța de fond a ținut seama și de concluziile raportului de expertiză fiscală efectuată în cauză, reținând din concluziile formulate de expert că, deși factura nr. nu a fost corect modificată, nefiind respectate prevederile art. 159 din Legea nr. 571/2003 (Codul fiscal anterior - aplicabil raportului de drept fiscal), chiar dacă era întocmită corect factura finală, rezultatul fiscal ar fi fost similar și astfel bugetul de stat nu a fost prejudiciat în niciun fel. În ce privește TVA-ul, concluziile expertizei menționează că, prin corecțiile contabile pentru factura nr. , analizată în ansamblul ei, prin îndreptarea înregistrărilor contabile eronate, prin anularea avansurilor și înregistrarea veniturilor, TVA-ul colectat nu a fost afectat și a fost corect rectificat. Expertul a conchis neechivoc că reclamantul nu datorează impozit suplimentar în valoare de lei și nici TVA în cuantum de lei pentru corectarea înregistrării facturii nr.

Așa cum corect a apreciat instanța de fond, analizând atât raportul de inspecție fiscală, cât și decizia de impunere și decizia de soluționare a contestației, se impune a constata că actele fiscale în privința sumelor de plată reprezentând TVA suplimentar și impozitul pe profit suplimentar au fost emise prin încălcarea prevederilor art. 6 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 207/2015, Codul de procedură fiscală cât și ale art. 11 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal. Din probele administrate rezultă că, prin emiterea și corectarea facturii nr. , bugetul de stat nu a fost prejudiciat în nici un fel, astfel încât reclamantul nu datorează impozit suplimentar în valoare de lei și nici TVA în cuantum de lei pentru corectarea înregistrării facturii nr.

Examinând legalitatea sentinței atacate prin prisma criticilor formulate, cum și în raport de prevederile art.488 alin.1 pct.8 NCPC și urm., Curtea apreciază recursul ca nefondat, pentru argumentele ce succed:

Soluția primei instanțe este legală și echitabilă, reflectând o justă apreciere atât a stării de fapt, cât și o aplicare corectă a principiilor evidențiate în materie fiscală de jurisprudența CJUE, principii judicios analizate și interpretate de tribunal în raport de starea de fapt, dar și de drept izvorâtă din probatoriul administrat cauzei.

Se observă că, ceea ce critică cu precădere recurentele pârâte este pretinsa nesocotire de către prima instanță în speță a incidenței dispozițiilor art.159 din Lg. nr.571/2003, despre care se susține că nu au fost respectate întocmai de către reclamantă la stornarea facturii greșită inițial nr. , fapt neluat în seamă de către prima instanță, cum și legat de neînregistrarea în contabilitatea reclamantei a documentului justificativ modificator, potrivit art.6 din Lg. nr.82/1991 a contabilității, pct.2 și 14 din OMF nr.3512/2008 și pct. 42,43, 44 și 63 din OMF nr.3055/2009, ceea ce echivalează cu ne reprezentarea documentelor justificative apte a atesta operațiunea contabilă și, implicit, cu nerespectarea reglementărilor fiscale cu privire la corectarea/ajustarea bazei impozabile.

Or, ceea ce prima instanță a realizat, pe baza probatoriului complex administrat speței a fost verificarea modului în care organele fiscale au reinterpretat starea de fapt fiscală, în alți termeni, modul în care au fost aplicate la inspecția fiscală efectuată dispozițiile art.11 din Lg. nr.571/2003, potrivit cu care: „(1) *La stabilirea sumei unui impozit, a unei taxe sau unei*

contribuții sociale obligatorii, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic, ajustând efectele fiscale ale acesteia, sau pot reîncadra forma unei tranzacții/activități pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției/activității.

Organul fiscal este obligat să motiveze în fapt decizia de impunere emisă ca urmare a neluării în considerare a unei tranzacții sau, după caz, ca urmare a reîncadrării formei unei tranzacții, prin indicarea elementelor relevante în legătură cu scopul și conținutul tranzacției ce face obiectul neluării în considerare/reîncadrării, precum și a tuturor mijloacelor de probă avute în vedere pentru aceasta.”

În acest sens, Curtea reține, confirmând practic raționamentul juridic al instanței de fond, că, în adevăr, așa cum evidențiază însuși raportul de expertiză fiscală efectuat în cauză, faptul nefiind infirmat nici de către reclamantă, ci, dimpotrivă, recunoscut chiar de aceasta, în legătură cu modificarea/corectarea facturii nr. _____ emisă de reclamantă și transmisă beneficiarului _____, nu au fost respectate dispozițiile art.159 alin. 1 lit.b din Lg. nr.571/2003, după care: „(1) Corectarea informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură se efectuează astfel: ...b) în cazul în care documentul a fost transmis beneficiarului, fie se emite un nou document care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din documentul inițial, numărul și data documentului corectat, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie se emite un nou document conținând informațiile și valorile corecte și concomitent se emite un document cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data documentului corectat.”

Și aceasta, deoarece, astfel cum și raportul de expertiză arată, cea dintâi factură purtând nr. _____ a fost remisă beneficiarului fiind întocmită eronat, iar la sesizarea celui din urmă s-a procedat la recorectarea ei, în sensul trimiterii alteia corecte beneficiarului, fără însă ca această corectare să respecte dispozițiile supra enunțate ale art.159 alin.1 lit.b) din Lg. nr.571/2003, căci reclamanta trebuia să emită o nouă factură care să includă informațiile din factura inițială cu semnul minus, aceasta reprezentând stornarea facturii inițiale, și apoi, să emită o nouă factură cu informațiile și valorile corecte și fără înregistrarea în contabilitatea reclamantei atât a facturii emise eronat, ulterior stornată, cât și a facturii emise corect. Or, consecința efectuării greșite a corecturilor și neînregistrării în contabilitate a facturilor în discuție a condus la înregistrarea eronată în contabilitatea reclamantei a unui venit mai mare, de _____ lei față de _____ lei, ceea ce a determinat mărirea masei impozabile și crearea unui beneficiu bugetului de stat, la calculul impozitului avându-se în vedere o masă impozabilă mai mare, fără însă ca acest lucru să se și regăsească în realitatea fiscală faptică.

Același raport de expertiză a confirmat faptul că în anul 2015, reclamanta și-a diminuat masa impozabilă cu suma de _____ lei, tocmai cu diferența de masă impozabilă mărită nejustificat în anul 2014, urmărind a corecta astfel eroare din anul precedent, fără însă ca acest lucru să genereze obligații fiscale suplimentare la bugetul de stat, acesta nefiind, așadar, prejudiciat în vreun fel. A mai reținut expertul, iar instanța de fond a valorificat și această concluzie că, deși art.159 alin.1 lit.b) din Lg. nr.571/2003 nu a fost respectat de reclamantă, care nici nu a depus o declarație rectificativă aferentă anului 2014, prin înregistrarea corecției în anul 2015 nu a fost influențat cuantumul total al impozitului pe profit datorat și că declarațiile reclamantei au fost depuse înainte de inspecția fiscală, fapt ce vine să configureze buna credință a reclamantei, în aprecierea Curții.

Or, așa stând lucrurile, Curtea constată că, prima instanță, deși a reținut încălcarea de către reclamantă a dispozițiilor art.159 din Lg. nr.571/2003 și, totodată, a normelor legale privind înregistrările în contabilitate ce trebuie să aibă la bază un document justificativ întocmit în condițiile legii, norme conținute de OMF nr.3512/2008 și OMFP nr.3055/2009, a conchis că organele fiscale ce au efectuat controlul fiscal nu au interpretat corect realitatea fiscală, în raport de art.11 din Lg. nr.571/2003, numai greșit neluând în considerare operațiunea economică ilustrată de factura în litigiu și nedând eficiență principiului prevalenței economicului asupra juridicului ori, altfel spus, a substanței/fondului asupra formei, în condițiile în care suma cu care artificial numai s-a majorat în anul 2014 baza impozabilă a fost corectată în anul următor, fără a se produce nici un prejudiciu bugetului de stat.

În acest sens, Curtea reține, că organele fiscale de control aveau, tocmai întrucât nu s-a constatat producerea vreunui prejudiciu bugetului de stat, a uza de dispozițiile art.11 teza a

două din Lg. nr.571/2003 care le îngăduiau a proceda, pe baza mijloacelor de probă, la reîncadrarea formei tranzacției, având în vedere toate elementele relevante legate de scopul și conținutul tranzacției, tocmai pentru a-i da eficiență juridică, ceea ce însă nu au făcut, dând dovadă de un formalism excesiv în aplicarea legii, deși realitatea economico-fiscală evidenția strict o remediere în anul 2015 a erorilor formale săvârșite în anul anterior, 2014 și o punere în acord cu realitatea a operațiunilor economice care au condus la majorarea artificială a masei impozabile în anul 2014 cu consecința calculării unui impozit mai mare și a unui TVA suplimentar, obligații fiscale nejustificate de realitatea economică.

În aceeași ordine de idei, Curtea observă că judicios a remarcat tribunalul că, dacă reclamanta ar fi procedat în decembrie 2014 la corectarea facturii cu respectarea prevederilor art.159 alin.1 lit.b) din Lg. nr.571/2003 și la înregistrarea facturilor, stornată și corectă, în evidența sa contabilă, rezultatul fiscal ar fi fost nemajorarea bazei impozabile și neperceperea unui impozit majorat, situație ce ar fi reflectat realitatea economico-fiscală; or, tocmai acest lucru a încercat a-l face reclamanta prin diminuarea masei impozabile în anul următor, 2015, iar perceperea aceluiași sume cu titlu de obligație fiscală încă o dată, urmare a emiterii deciziei de impunere contestată, echivalează nepermis cu o dublă plată a aceluiași obligații fiscale, strict în considerarea unor aspecte de ordin formal care nu trebuie să prevaleze asupra realității economice.

De altfel, Curtea apreciază și că, în mod judicios, tribunalul a avut în vedere și necesitatea respectării principiului proporționalității, ce are a fi pus obligatoriu în speță, în corelație cu principiul prevalenței economicului asupra juridicului, al prevalenței fondului asupra formei, întrucât nu trebuie depășit ceea ce este rezonabil pentru perceperea corectă a unei taxe fiscale, justificat de necesitatea respectării unor aspecte de ordin formal, care sunt însă vădit contrazise de realitatea economică.

Din perspectiva argumentelor de mai sus, nu prezintă relevanță și nu poate fi reținută afirmația recurenților că nu rezultă că a fost prezentată o factură de stornare/anulare a facturii inițiale nr. _____, eronate, căci reclamanta nici nu a susținut că a întocmit factura corectată conform art.159 alin.1 lit.b) din Lg. nr.571/2003, iar probele de la dosar au confirmat acest lucru.

De altă parte, nici susținerea recurenților că, prin factura corectată s-a facturat altceva decât față de factura inițială, respectiv, alte lucrări, nu poate fi primită, de vreme ce, procedând la analiza celor două facturi, cea eronată și cea corectă, de la filele 54 și 55 dosar recurs, instanța constată că, exact diferența de sumă între suma inițial înscrisă de _____ lei plus TVA și sumele stornate greșit, aferente facturilor nr. _____ și avansului parțial conform facturii nr. _____, respectiv, _____ plus TVA și _____ plus TVA, cumulate, este cea înscrisă în factura corectă (fila 54 dosar recurs), întocmită, este adevărat cu nesocotirea art.159 alin.1 lit.b) din Lg. nr.571/2003, fiind în valoare de _____ lei.

Totodată, deși recurenții susțin că nu sunt menționate aceleași lucrări, fiind indicat, inițial, lucrare executată conform situație de plată nr. _____ conform contract _____, iar în factura corectă: lucrare executată conform act adițional nr. _____ la contract _____, Curtea nu poate reține acest argument, în condițiile în care sunt credibile susținerile reclamantei intimată că, eroarea de la factura inițială nr. _____ s-a datorat faptului că pe factura nr. _____ nu s-a indicat decât conform contract, aspect confirmat de scriptul de la fila 57 dosar recurs, iar, pe de altă parte, recurenții nu au făcut, într-adevăr, dovada faptului că, lucrările din cele două facturi cu nr. _____ (cea eronată și cea corectă) sunt diferite, cât timp mențiunile de pe cele două facturi nr. _____ se referă, pe de o parte la un act adițional, iar pe de altă parte, la o situație de plată, așadar la înscrisuri justificative diferite, constatare ce nu conduce ea însăși la confirmarea celor susținute de părțile recurente.

Așa încât, reluând recapitulativ cele deja spuse, Curtea apreciază că, în speță, nu este incident motivul de casare reglementat de art.488 alin.1 pct.8 NCPC, în mod corect concluzionând instanța fondului că, art.11 din Lg. nr.571/2003 a fost aplicat greșit de organele fiscale de control, prin prisma interpretării, totodată, a principiilor deduse din jurisprudența CJUE în materie fiscală, context în care recursurile promovate vor fi respinse ca nefondate, în temeiul art.496 alin.1 NCPC.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de pârâtele recurente Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad împotriva
sentinței civile nr. _____ pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. _____,
în contradictoriu cu reclamanta intimată _____ SRL.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea minutei la dispoziția părților prin intermediul grefei azi,
2019.

Președinte

Judecător

Judecător

pentru Grefier
aflată în
semnează grefier șef secție

Red. _____ 2019

Tehnored. _____ 2019

Prima instanță: Tribunalul Arad

Judecător:

Se com. păr. rec. **Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad** - Arad, bd. Revoluției nr. 77-79 - AR

„ „ **Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara** - Timișoara, str. Gh. Lazăr nr.

9b - TM

„ recl. int. |

- dom proc ales - .

3 com. /exp.